

плануванню, оскільки інновації є важко прогнозованим процесом. При цьому пріоритет у використанні наявних ресурсів надавався поточним завданням, а не розвитку інноваційної інфраструктури, що мало б набагато більший ефект.

Сучасний стан інноваційної діяльності є наслідком відсутності стратегічного бачення та послідовної політики щодо переведення України на інноваційний шлях розвитку, формування національної інноваційної екосистеми, яка забезпечувала б його реалізацію і підвищувала розвиток інноваційної культури в державі, використовуючи, крім фінансових, інші механізми розвитку інноваційної діяльності.[4]

Таким чином, для сталого розвитку країни необхідно забезпечити сприятливі умови для створення та функціонування інноваційно активних підприємств, розвитку екосистеми інновацій, залучення вітчизняних та іноземних інвесторів. Запропонований у Стратегії функціональний підхід спрямований на подолання проблем, які гальмують інноваційний розвиток будь-якої сфери економіки.

Список використаної літератури:

1. Державна служба статистики України. –Режим доступу: <http://ukrstat.gov.ua> "Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів":
2. Бурлака В. Пріоритети інноваційного розвитку в українській економіці / В. Бурлака // Діловий вісник.
3. Федулова Л. Концептуальні модель інноваційної стратегії України / Л. Федулова // Економіка і прогнозування. – 2017. – № 1. – С. 87-100.

РЕАЛІЗАЦІЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Марчук Леся Сергіївна,
аспірант
Науковий керівник Перерва Петро Григорович
д. е. н., професор,
Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»

В управлінській діяльності всіх галузей економіки України та життєдіяльності суспільства найголовнішу роль відіграє розвиток наукової сфери, а саме: інтелектуальний потенціал. Розвиток науки є ключовим чинником формування соціального, економічного, інтелектуального, трудового, інноваційного, промислового та інших потенціалів країни. Однією з головних проблем сучасного менеджменту є недосконалість організаційних структур управління, що призводить в свою чергу до відсутності чітких посадових зобов'язань, несвоєчасного забезпечення необхідною інформацією персоналу для прийняття якісних управлінських рішень та до спаду інтелектуального потенціалу підприємств в цілому. Тому необхідні нові, творчі знання для розв'язання існуючої проблеми, а саме: покращення інноваційного розвитку промислових підприємств[1].

Для переходу на інноваційний шлях розвитку, перш за все, необхідне прагнення самого персоналу до нових знань та до впровадження їх в економічно-виробничому процесі. Важливу роль на цьому етапі відіграє мотивація і стимулювання працюючих, що поліпшує активність пошуку нових ідей, нестандартних рішень, розвиває творчу атмосферу. Інновації в процесі творчої діяльності зазнають значних змін: зростання психологічних навантажень, заміна цінностей, світогляду населення, соціальних орієнтацій. Це змушує керівництво застосовувати нові морально-етичні та економічні стимули до підлеглих задля удосконалення творчої роботи та рівня мотивації[2].

На сучасному етапі розвитку економіки знань використання інтелектуального потенціалу не є досить ефективним, що спричинене недостатнім фінансуванням науки і освіти України; недостатнім рівнем оплати праці персоналу; низьким рівнем інноваційної діяльності підприємств та впровадженням нових видів товарів та послуг[3].

Щороку скорочується число дослідників, докторів та кандидатів наук, збільшується виїзд трудового потенціалу за кордон, тобто, катастрофічно зменшується кількість молодих вчених. Для успішного забезпечення інтелектуального потенціалу в Україні необхідно створити: 1) механізм для

фінансування науково-технічної сфери не лише за рахунок коштів державного бюджету, а й підприємств в цілому; 2) систему грантів; 3) механізм трансферу технологій в економічній сфері шляхом міцної співпраці вищих навчальних закладів, різних наукових установ та бізнес центрів тощо.

Інтелектуальний потенціал України як аспект управління повинен створити дієву систему мотивації персоналу; впровадити достойну оплату праці; задовольнити необхідними умовами працюючих; виявити та залучити інтелектуальні, інвестиційні, інформаційні ресурси для розвитку наукових досліджень; використовувати потенційні можливості науки і техніки; створити бази даних для виявлення незадіяних ресурсів; вести постійний контроль за дотриманням прав інтелектуальної власності згідно чинного законодавства та оцінку об'єктів інтелектуальної власності; розробити стратегію маркетингу та менеджменту стосовно розвитку наукової сфери; сформулювати освітній, науковий, культурний, інноваційний напрямок розвитку держави на основі інформаційно-комунікаційних технологій. До заходів щодо системи мотивації також необхідно віднести аспект стимулювання молодих вчених та наукових працівників, постійну підготовку та підвищення кваліфікації співробітників[4].

Інноваційний шлях розвитку стане реальним, якщо інтелектуальна діяльність промислових підприємств буде не окремим заходом впровадження інноваційної продукції, а безперервним, стратегічним, орієнтованим процесом розробки, освоєння, продажу та оцінки ефективності інновацій[5].

Отже, необхідно забезпечити промислові підприємства новітніми формами та засобами стимулювання для інтелектуалізації економіки. Реалізувавши перелічені заходи розвитку, Україна отримає ефективний результат діяльності інтелектуального потенціалу - підвищення рівня наукової сфери, покращення матеріально-технічного забезпечення, налагодження організаційно-управлінських структур, систему правового захисту інтелектуальної власності тощо.

Список використаної літератури:

1. Перерва Петро Григорович Економіко-організаційні засади інноваційної та інвестиційної діяльності підприємства / П. Г. Перерва // Вісник Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" (економічні науки) : зб. наук. пр. – Харків : НТУ "ХПІ", 2017. – № 45 (1266). – С. 51-55.
2. Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.ua>.
3. Перерва П. Г., Марчук Л. С. // Інтелектуальний потенціал як економічна категорія Вісник Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" (економічні науки) : зб. наук. пр. – Харків : НТУ "ХПІ", 2018. – № 15 (1291). – С. 53-63.
4. Марчук Л. С. Методики розрахунку інтелектуального потенціалу підприємства / Л. С. Марчук // Вісник Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" (економічні науки) : зб. наук. пр. – Харків : НТУ "ХПІ", 2018. – № 20 (1296). – С. 95-101.
5. Косенко, А.П. Экономическая оценка инновационного потенциала / А.П.Косенко, Д.Коциски, О.И.Маслак, П.Г.Перерва, Д.Сакай.- Монография / Под ред. проф. Перервы П.Г. и проф. Д.Коциски – Харьков-Мишкольц: НТУ „ХПИ”, Мишкольц.техн.ун-т, 2009. – С.170.

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ВИЗНАЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Коренюк Петро Іванович,
д.е.н., професор, завідувачий кафедрою менеджменту організацій
Дніпровський державний технічний університет

Важливою проблемою управління національною економікою будь-якої держави є визначення такого типу розвитку, який буде стимулом для стрімкого економічного зростання. Збільшення грошових надходжень від іноземних інвесторів є позитивним явищем для економічної розбудови країни. Кошти інвесторів гарантують безпеку і розвиток будь-якої держави, тобто здійснення інвестиційної діяльності в державі є фактором її інвестиційної та економічної безпеки. Саме тому постає питання про коректну оцінку інвестиційної привабливості країни. На сьогоднішньому етапі розвитку для України є вкрай важливим питання, щодо збільшення частки залучення прямих іноземних інвестицій, адже на віднімі від кредитів і позик, інвестиції не заганняють